

Εὐρώτα εἴτε γραφομένη, εἴτε κεντημένη ἐντός θήκης τοσούτον πλεονάζει, ὥστε πολλάκις εὐρωτιᾷ.

Πρὶν ἐπιληφθῶμεν τῆς ἐξετάσεως ἐτέρων ἐπίσης ἐξόχων ποιητικῶν προδόντων, ἐπίτρεψόν μοι, ἐρίτιμε φίλε, νὰ παρηνθῶ ἐνταῦθα βραχύ, βραχύτατον φιλοσοφικὸν δοκίμιον, δημοσιευθὲν ἐν τῇ ἀξιολόγῳ ἐφημερίδι τῆς Καρδίτης *Μάστιγι*. Ὑπὸ τὰ στοιχεῖα Ν. Ρ. ἐν εἶδει διατριβῆς, ἐν ἣ προσδοκᾷ τις ν' ἀναγνώσῃ ἔπαινον τινα ὑπὲρ τοῦ ἐνωμοτάρχου ἢ ὑόγον κατὰ τοῦ γραμματέως τοῦ εἰρηνοδικείου, ὁ ἀγνωστος καὶ μετριοφρων φιλόσοφος ἐξετάζει δι' ὀλίγων, ἀλλὰ λίαν τυλμηρῶν ἐν τῶν ἀλύτων ζητημάτων τῆς ὑψηλῆς φιλοσοφίας. Ποία εἶνε ἡ ἔδρα τῆς ψυχῆς; ἰδοὺ τὸ φοβερὸν ζήτημα. Ὁ κ. Ν. Ρ., ὅστις πιθανὸν νὰ εἶνε Νέος Ρηγόπουλος ἐμβαίνει ἀμέσως εἰς τὴν οὐσίαν ὡς ἐξῆς:

Ποία ἡ ἔδρα τῆς ψυχῆς; εἶνε ζήτημα τὸ ὁποῖον ἀπασχολᾷ ἐπὶ μακρὸν τὰ ἐπιφανέστερα καὶ ποταπότερα πνεύματα καὶ ἔδωκε γέννησιν εἰς πληθὺν φαντασιοληστῶν καὶ ἀλλοῦ ἀλλοῦ οὐδαίς ὅμως ἐπέσθη εἰς τὰ ἐπιχειρήματα τοῦ ἀλλοῦ καὶ τὰ πράγματα ἔμειναν οὕτως. Οἱ ψυχολόγοι ἐπὶ μακρὸν ἠκολούθησαν τὴν πάλην ταύτην, ἀλλ' ἰδόντες ἀφ' αὐτοῦ τὸ ἀδύνατον τῶν ἰσχυρισμῶν τῶν ἀπεσύρθησαν.

Ἄλλ' ἰδοὺ πῶς τὸ ἐπιφανὲς καὶ ποταπὸν πνεῦμα τοῦ κ. Ν. Ρ. ὅστις ἐνδέχεται νὰ εἶνε Νεοκλῆς Ροβεσπιέρος λύει ἀπλούστατα τὸ ζήτημα.

Οἱ μὲν ἰσχυρίζοντες ὅτι ἡ ψυχὴ κατοικεῖ εἰς τὸν ἐγκέφαλον, ἀλλὰ διὰ τὴν ἔλεγον ἄλλοι, ἡ χαρὰ, ἡ λύπη, ἡ ἐκπληξίς, οἷτινες εἰσὶν ἀπερίληπτοι τῆς ψυχῆς, ποιοῦσι τὴν πρώτην εἰσβολήν, εἰς τὴν καρδίαν; Διὰ τὸ ἐνθὺ τὸ πνεῦμα σκέπτεται ἐν τι ἀκατάληπτον παραθεῖ αὐτὴ εἰς τὴν οὕτως ἢ ἄλλως ἐπεξηγήσιν τῶν πραγμάτων; Πόθεν ἔχει τὴν πηγὴν τοῦ; Δὲν φαίνεται ἐπὶ τῆς καρδίας; Ἀλλὰ πού αἱ ἐντυπώσεις διαδίδονται; ἔλεγον ἄλλοι: ἐὰν αὗται δὲν εἶναι ἡ παραβολικὴ συναίσθησις, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, αὕτη ἡ ψυχὴ τί εἶνε τότε; ἔλεγον ἄλλοι: ἐὰν αὗται δὲν εἶναι ἡ παραβολικὴ συναίσθησις, ἡ δύναμις τῆς ψυχῆς, αὕτη ἡ ψυχὴ τί εἶνε τότε; ἡ καρδία δέχεται τὰς ἀντηχίσεις διότι εἶνε ἔδρα τῆς κυκλοφορίας τοῦ αἵματος, ὅπερ ἀκολουθεῖ ἀναλόγους φάσεις ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν ἀντιλαμβανομένων αἰσθημάτων, δὲν γίνονται ταῦτα διὰ τοῦ πνεύματος.

Τὸ κατ' ἐμέ, χωρὶς νὰ πάθω ἐκπληξιν ἥτις εἶνε ἀπείλησις τῆς ψυχῆς, παραδέχομαι ἀδιστακτικῶς τὴν γνώμην τοῦ κ. Ν. Ρ. ὅστις βεβαίως εἶνε Νοημοσύνης Ρύαξ καὶ πιστεύω ὅτι ἡ καρδία δέχεται τὰς ἀντηχίσεις καὶ ὅτι τὸ αἷμα ἀκολουθεῖ ἀναλόγους φάσεις ἐπὶ τῆς καρδίας τῶν ἀντιλαμβανομένων αἰσθημάτων, τοσοῦτο μᾶλλον ὅσον οὐδέποτε θὰ ὑποβλήθῃ εἰς ἐξετάσεις ἐνώπιον τοῦ κ. Παύλου Ἰωάννου.

Ἄλλ' ἐκ τοῦ δυσθεάτου ὕψους τῆς φιλοσοφίας κατέλθωμεν, μουςατραφέστατε κόμη, καὶ αὐθις εἰς τὰ ὀμαλὰ καὶ χλοερὰ πεδία τῆς ποιήσεως. ἂν θέλῃς μάλιστα εἰς τὰ παιδικὰ τῆς ποιήσεως, διότι βεβαίως δὲν ὑπερέβη ἀκομὴ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν ὁ συντάσσων καὶ ἐκδίδων ἐν Πάτραις τὴν *Ἀρθοδέμην* ἰδιορρυθμὸν περιοδικόν, ἔχον τὴν ἰδιοτροπίαν νὰ ἐκδίδεται «τεσσαρκακοντάκις τοῦ ἔτους καὶ εἰς δεσμιδας καὶ παραφυάδας καὶ τοῦ ὁποίου ἐκάστη δεσμία «ἔσσεται ὁμώνυμος ἐνὶ τινὶ ἄνθει». Νομίζω ὅτι ἀκούω ἀπὸ τοῦδε ὅταν τὸ περιοδικόν αὐτὸ διαδοθῇ καὶ γείνη περιζήτητον καὶ πωλεῖται πανταχοῦ, ὡς εὐχομαι, τὸν ἐξῆς διάλογον:

Εἰσέρχεται εἰς κύριος εἰς ἓν παντοπωλεῖον καὶ λέγει:

— Δόσε μου μίαν δεσμιδα.

— Ἀμέσως.

Καὶ τῷ ἐγχειρίζουν μίαν δεσμιδα . . . παιγνιοχάρτων.

— Μὴ τὰ κυττάζετε εἶνε σφραγισμένα ἐμαῖς δὲν πωλοῦμεν πράγματα τοῦ λαθρεμπορίου.

— Ἄλλ' ἐγὼ δὲν σὰς ἐζήτησα παιγνιοχάρτα! λέγει ἐκπληκτος ὁ ἀγοραστής: δὲν ἔχετε καμμίαν δεσμιδα ἰῶν, καρυοφύλλων, ἡδυόμου; . . .

— Ὅχι δυστυχῶς· ἀντικρὺ νὰ πάτε. . . εἰς τοῦ μανάβη. Εἰς τὴν πρώτην δεσμιδα, τὴν ὀνομαζομένην *Ἰα* πλεονάζει ἡ ποιήσις: ἰδοὺ μικρὸν δείγμα:

Σὺν τοῦ Μαῖου τ' ἀηδόνι

Ἐμὲ μωρουδάτον κρίνω

Ἀνέθηκα γελῶντας

Καὶ τραγουδῶντας, πίνω!

Ἐννοεῖς, ὦ θεσπέσιε κόμη, τὸ θαῦμα αὐτὸ τῆς ἰσορροπίας, ἐννοεῖς πῶς εἶνε δυνατόν τις ν' ἀνέλθῃ γελῶν εἰς μωρουδάτον κρίνον σὺν ἀηδόνι καὶ ἐκεῖ πάλιν ὡσὺν ἀηδὸνι γελῶν νὰ πίνῃ; Μὰ αὐτὸ εἶνε ἀναστατώσις τῶν νόμων τῆς φύσεως: εἶνε ἀνάστα ὁ θεὸς κρίνων τὴν γῆν!

Ἡ ἐπαναστατικὴ αὕτη τάσις ἐξακολουθεῖ καὶ εἰς ὅλους τοὺς παρεπομένους στίχους: ὡς πρὸς τὴν βοτανικὴν ὁ ποιητὴς εἶνε ἀμείλικτος. Εἰς τὴν ἐρωμένην του λέγει ἂν ἐνθυμεῖται «τὰ κόκκινα κρίνα» τοὺς κατὰ τὰ σύνορα πεσόντας σκεπάζει εὐγενῶς μὲ «τῆς μηλιᾶς τὰ κλωνάρια, τὰ μῆλα». Διαβεβαίω δὲ μετὰ θάρρους ὅτι «τὸ ροδῶν ἄνθος ἐν μέσῳ τριβόλων ἀνθεῖ κι' ὄζει ὅλον». Ἀλλὰ πρέπει νὰ εἰμεθα ἐπιεικεῖς: ὁ ποιητὴς πάσχει νόσον παραδόξον, μὴ ἀναγραφομένην εἰς κανὲν ἐγχειρίδιον νοσολογίας, πάσχει . . . ἀποσύνθεσιν τῆς καρδίας, ὡς ἐξάγεται ἐκ τῶν ἐξῆς στίχων:

Εὐδόκησον τέλος, μετ' ἀπειρον θλίψιν

Καὶ ἔσσε σῆψιν

Καρδίας δεινῆν.

Εἰς τοιαύτην περίστασιν, ἐὰν εἶνε κόρη φαρμακοποιοῦ ἢ πρὸς τὴν ἡ ἐπίκλησις, δύναται νὰ ἐπιφέρῃ θεραπείαν, παρέχουσα προθύμως ἀρκετὴν ποσότητα φανικοῦ ὀξέος καὶ ἄλλων ἀντισηπτικῶν οὐσιῶν.

Ἀλλὰ τὸ πάντων χαριέστατον εἶνε ὁ χαρακτηρισμὸς τῆς Μοίρας. Ἡ ὑπὸ παντοῖα ὀνόματα μυστηριώδης αὕτη δύναμις, τῆς ὁποίας τέως ἦτο ὅλως ἀγνωστος ἡ ἐξωτερικὴ κατασκευὴ, καθίσταται γνωστὸν, χάρις εἰς τὸν ποιητὴν, ὅτι ἔχει πολλὰ τὰ κοινὰ μετὰ τῶν ἡμιόνων, οὐ μόνον ὡς πρὸς τὴν ἰσχυρογνωμοσύνην, ἀλλὰ καὶ ὡς πρὸς τὰ κάτω ἄκρα: ἰδοὺ

... Τὴν Μοῖραν τὴν ἔπλεον ὁ Πλάστης

σκληρὰν τὰς ὀπλάς τῆς

ἐξετεῖν' ὀργίλως.

Μετὰ τοῦτο οὐδόλως θὰ ἐκπλαγῶ ἂν ἴδω ἡμέραν τινὰ ἀνωθὲν τινος τῶν παρὰ τὴν ἀγορὰν γνωστῶν ἐργαστηρίων ἐπιγραφὴν ἔχουσαν ὡς ἐξῆς: *Πεταλωτήριον τῆς Μοίρας . . . τῆς Χωροφυλακῆς*.

Ἄλλ' ἡ προῦσα ἐπιστολὴ ἔλαβε μῆκος ἀπροσδόκητον καὶ ὑπερβαίνειν τὰ ὅρια τοῦ *Ἀστεος* κόπτω λοιπὸν αὐτὴν ἀποτόμως καὶ ἀναβάλλω διὰ τὴν ἐπομένην τὰ περὶ τῆς πεζῆς ὕλης τῆς *Ἀρθοδέμης* καὶ τὰ περὶ τῶν ἔργων τῆς ἐξόχου διανοίας τοῦ κλεινοῦ Μυριανθούση.

Χαῖρε, ἐξαίσιε κόμη! Vale et me ama.

Ὁ σὺς

Τσοπανάκος

Εἰς τὸ ALBUM

THE ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΔΟΣ Μ. Β.

Καλότυχος ὁ βασιλεὺς ποῦ δίχως, δίχως ἔννοια
ἐπῆρε γὰρ κληρονομὰ καὶ ὀρίζει χίλινους τόπους
καὶ ἔχει παλάτια ἀτέλειωτα, παλάτια μαρμαρένια
καὶ ἔχει χρυσὸ τὸ θρόνον του καὶ σκλάβους τοὺς ἀνθρώπους
ἀλλ' ὅμως περὶ καλότυχος δὲν εἶν' ἐκεῖνος τάχα
ποῦτε μοι ἄχος βασιλεὺς σὲ μὲν καρδία μονάχα;

Guerrier